
REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 02/2016 | VEEBRUAR | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

ARMAS KOOLIPERE!

Selle lehenumbri ilmumise ajaks on kätte jõudnud juba veebruari lõpp. Vähe sellest, et selja taga on järjekordne arvestuste nädal ja nii mõnigi õppeaine siin gümnaasiumis on oma mahu täis saanud - alanud on ka 131. lennu viimane periood enne eksamirallit. Uskumatu, või mis?

Kui me veebruari keskel korraldasime juba teist korda õhtuse koosoleku minu köök-elutoas, valdas mind õnnelik kurbus. See oli täis rõõmu koosveedetud

ajast ning headest sõpradest, kuid samas nukker teadmisest, et ükskord (ja üsna pea) saab see etapp mu elust läbi. Ma ei pea enam kunagi kontrollima kesköösel järjekordse hilinenud artikli õigekirja ega ajama taga fantoomlubadusi jagavaid inimesi. Tuleb järgmine lend ja nad saavad selle ülesande endale.

Lõpu lähenemine motiveerib samas rohkem tegutsema. Kirjutama veel rohkem artikleid ja katsetama kätt arvamuslugude maailmas, kontrollima artikleid veel põhjalikumalt ning veetma kõiki vabu tunde RP ruumis.

Lõpud lähevad alati kiiresti. Juba

vähem kui kahe kuu pärast on uus vaheaeg ja siis veel seitse nädalat, et jõuda suveni. See läheb kiiremini, kui arvata oskame. Seni tuleb aga piirduda kevadmööda pikemaks, linnud laulavad aina rohkem ja lilledki pistavad vaikselt oma nina mullast välja. Kas te juba märkasite, et hommikul kooli minnes paistavad esimesed valgusrandid pilvede vahel? Ja soojemaks läheb ka!

Edukat kevade ootamist!

KERTU

SUURED MÕTTED, VÄIKSED MÕTTED

Vabariigi aastapäeva paiku on ikka ja jälle hea aeg, et koondada mõtteid Eesti teemal. Võtta hetk ja mõelda, kust tuleme, kus oleme ja kuhu läheme.

Hetkel pole just kuigi palju inimesi, kes arvaksid, et Eesti on hästi juhitud ja et meil on kõik korras. Meie oma koolivennad üritavad Toompeal üksteisel kõrisid läbi närida ja kurblooliselt on teemad proosalised ning pigem käib võitlus selle nimel, kuidas järgmised aastad sooja võimukohta enda käes hoida. Kogu lugupidamise juures noorpoliitikute vastu, olen ma üpris veendunud, et nende sarvilisus ja mitteriigimehlikkus on tingitud just sellest, et nad pole praktiliselt elus ühtegi muud tööd teinud. Seetõttu ei ole neil ka suuremaid mõtteid kui Exceli tabelid, sest olgem ausad: alates 2004. aastast, kui Eesti sai ELi ja NATO liikmeks, pole meil ju ühtegi suurt, erakondadeülest eesmärki ega ideaali olnud.

Tegelikult ma ei tahtnud kirjutada kolumni sellest, kuidas kõik on hirmus halvasti. Pigem olen ma seda meelt, et kus viga näed laita, seal mine ja aita ehk et see inimene, kes käed taskus kritiseerib, ei ole kõõmne võrra parem

sellest, kes antud hetkel vähemalt püüab midagi teha.

Sellega seoses olen ma, nagu paljud teisedki, jõudnud oma mõtetega ikka ja jälle kodanikualgatuste juurde. Ideelt peaks see olema iga kodaniku loomulik osa elust: midagi korraldada ja toimetada, et kellelgi teisel oleks parem või huvitavam. Kui endal head mõtet ei tule ja kohe korraldamisse tormata ei taha, siis on alati võimalus kaasa lüüa kellegi teise ellu kutsutud projektis.

Mis puutub suurtesse mõtetesse ja maailmaparandusfilosoofiasse, siis ma jagan siinkohal oma kahte väga meeldivat kogemust. Esiteks Metsaülikool. Metsaülikool on iga aasta augustis neli päeva kestev üritus, kus on peateema ning sellele erinevate nurkade alt lähe- nevad loengud, paneelid ja arutelud. Ma ei tea, kas tegemist on Kääriku metsade aura või millegi muuga, aga see on hämmastav üritus, kus on võimalus kohtuda ja võrdset dialoogi pidada suurärimehel, filosoofil ja harrastuskunstnikul ning nad peavadki ja nad saavad üksteisest aru. Seega on see koht neile, kes tahavad tutvuda huvitavate inimestega ja ise mitu päeva järjest oma mõtteid ühele

teemale koondada. Teine meeldejääv kogemus, mida ma jagada tahan, on möödunud aastane Arvamusfestival. Ma sattusin sinna poolkogemata ja tõttõelda palju ei oodanud, kuid ma olin väga meeldivalt üllatunud. Jällegi olid koos väga erineva ellusuhtumisega inimesed, aga kuidagi suutsid nad rahulikult leida ühise keele. Ja kuigi Arvamusfestival on intellektuaalselt tunduvalt kergem üritus kui Metsaülikool ning liigitub umbes teema “hariv meelelahutus” alla, on seal väga mõtlemapanevaid vestlusi ning ääretult mõnus õhkkond.

Pikk jutt lühidalt: ma tahan rõhutada ja meelde tuletada teile, et kui võimukoridorides elu kõige lillelisem ei ole, siis on just kodanikel topletvõimalus näidata oma võimekust ja valmidust riigi arengusse panustada. Reaalkooli pere on alati seisnud hea riigi käekäigu eest.

Ärgem unustagem seda tunnet, hoiame koos ikka ja alati seda soovi parema homse poole pürgida!

REKi president
KATARIINA PÄTS

OOD RÕÕMULE

UKU KANGUR 132B

Nonii – siit tuleb Joonas Põdra järelkasv, tutvustamas teile taas tõemini- teeriumi uusimaid reforme.

Miski pole siin maailmas jääv, seda on meile näidanud ajalugu. Füüsi- kast jääb meile vaid energia, mis kandub erinevatesse olekutesse. Inimeste kohta käib aga asi teistmoodi: paratamatult jõuab inimkond punkti, kus hävitus ning n-ö universaalne restart on paratamatus. Sellega elamiseks on inimesed valinud kolm suunda: religiooni, ateismi ning agnostisismi ehk kuldse keskte. Religioon on täitnud tühja koha andes vastuse neile, kes kardavad teadmatust. Samas aga on muutnud neid religioon moraalide ohvriteks. Teiseks valikuks jääb ateism, mis oma olemuselt on igasuguse tuleviku eiramine. Baas- fraasiks on: “*Why should I care*, elan oma elu praegu”.

Olles ise agnostik suudan ma seostuda viimasega tegelikult väga suurepäraselt, kuid asi ei ole nii must-valge. Tekib konflikt inimkonna väärtuste küsimuses. Kui inimkond panustab tühja kohta, siis pole enam mõtet ju kuhugi minna, millegi poole töötada. Võiks kohe surra ja hinge heita. Religiooni on teinud

meile vaid instinktilik vajadus ellu jääda. Juba Sigmund Freud ning Friedrich Nietzsche arvasid, et inimesed löid religiooni nõrkusest ja saamatusest. Kui on probleem, mida ei ole saadud lahendada, siis on aju viimane võimalus pakkuda välja organismile instinktilikult usku, et hoida organismi aru kaotamast. Alateadvus tahab inimesele (ja tegelikult ükskõik millisele elusolendile) kinnitada, et elu säilitamine on peaeesmärk, mille nimel töötada. Sellest tingituna on ka keeruline lihtsalt maha kärvata. Peame looma endale valeliku illusiooni, mis toetab meie mõistust, et me ei läheks hulluks. Illusiooni, mis kindlustab, et tegelikult ei ole ainus lõpplahendus kõigele siin maailmas hävitus.

Siit ma toon ka probleemi – kirik. Kirik on see, mis defineerib meie jaoks usutekstid ja moraalsed usundites. Ise leian, et absoluutselt tobe on kaotada oma inimlikkus ning eirata bioloogilisi tõdesid uskumuste pärast. See aga ei tähenda, et ma ei väärtustaks usku. Usk on ajalooliselt arendanud inimkonda rohkem kui ükskõik mis liikumine, kuid see on midagi, mida peab iga inimene käsitlema iseseisvalt. Kõik peaksid

mõtleva, mis teeb neid õnnelikuks. Looma just sellise illusiooni, mida tema tahab uskuda. Inimese loomuses on endale valetada, et ennast õnnelikuks teha ning mõned vaatlevad seda kui nõrkust. Kutsun inimest mitte muutma ennast seetõttu, et olla keegi teine, vaid selleks, et õppida aktsepteerima, et tegelikult kõik, mida on vaja, on instinktidega kaasa minna. Mida varem sai ürginimene aru, et lõket ei tasuks palja käega katsuda, seda rohkem suutis ta säästa nii ennast kui lähedasi. Nii on ka usuga.

Tihti vaatan ning kadestan keskmisi eestlasi ehk agnostikuid ja ka kunagisi noori, kes innukalt iga lolli teo peale “YOLO – *you only live once*” karjusid. Neile on (oli) suurepäraselt mõistetav, et tulevik on midagi määramatut. Aeg on endiselt lineaarne ning rangelt deterministlik ning seetõttu on kergem endale luua sobiv illusioon sellest, mis peaks olema, eirates, et see ka tegelikult võib juhtuda. Selline ususuhtumine mitte ainult ei looks rohkem usutolerantsi kogukondades, vaid aitaks meil võtta usust seda, mis on kasulik ning mis täiendab meid inimestena.

PILT: AUTOR I ERAKOGU

MÜSTEERIUM: KUIDAS JÕUDA UURIMISTÖÖ TÄHTAEGSELT VALMIS?

TSEE 131B

Järgnevad nõuanded pärinevad juba selle kadalipu läbinud isendilt.

- Vali teema, mis huvi pakub, sest muidu on igav kirjutada.
- Eesmärgid pane paika kuupäevaliselt ja ära neist viili. Just nii on võimalik säilitada hea läbisaamine oma juhendajaga.
- Mahukas praktiline osa tee kasvõi enne teooriat, kuid ära jäta seda viimasele minutile.
- Põnev on töös kasutada intervjuud mõne valitud teema spetsialistiga -

hea viis uusi kasulikke tutvuseid luua.

- Sissejuhatus kirjuta siis, kui töö juba valmis on. Nii on lihtsam, sest tead juba, millest töö täpselt koosneb.
- Plagiaat on *no go*, sest kui see välja tuleb, siis oled suures jamas ja pead uuesti tegema. Halvemal juhul võib selline teguviis üldse suhetele kooliga saatuslikuks saada.
- Rahvusraamatukogu on hea koht segavate faktoriteta kirjutamiseks. Kirjutamise ajal oleks soovitatav sõpradele oma raskest (uurimis) tööpõlvest halamata jätta ja saab

palju kiiremini selle elu raskendava patsaaniga ühele poole.

- Laboris on *Happy Hour* nädala sees kella üheni öösel, kui väga villand saab kirjutamisest.
- Ära kaota lootust, kui nädal enne tähtaega on veel vähe kirjutatud, sest on võimalik ka nädalaga kirjutada valmis oma töö, kuid see on ilmselt piinarikkam, kui pika aja vältel kirjutamine, ja punkte kaotad ka kõvasti.
- Paar ööd kohvi või Red Bulliga ja ongi tiivad kaitsmisele lendamiseks valmis.

KADRIKATUUR. LAHENDUSI ON IGASUGUSEID!
AUTOR: KADRI-ANN VALDUR 131B

AMÖÖBI SEIKLUS ARVAMUSLIIDRITE KESKEL

UKU KANGUR 132B

Oli kena esmaspäeva hommik, kui mulle tuli e-mailile kiri läbi Tallinna noortevolikogu, et mind on kutsutud saatesse "Vabariigi kodanikud" arvamust avaldama. See oli tingitud uuest formaadist, mis seisnes publiku kaasamisega saatesse. Publikul lubati saate jooksul arvamust avaldada ning arutelu tõstatada. Oli ka aeg, et elitaarsest arvamusliidrite saatest saaks taas saade vabariigi kodanikele. Sel päeval oli teemaks kooseluseadus ning saatesse oli kutsutud peaesinejateks Sihtasutuse Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks juhatuse esimees Varro Vooglaid ning Seksuaalvähemuste Kaitse Ühingu juhatuse esimees Reimo Mets.

Saade toimus otseülekandena ning kõik kutsutud külalised/publik pidi jõudma kohale 15 minutit enne kella 20.05, mis on saate eetrisse mineku aeg. Meid pandi suvalises järjekorras istuma, et ei oleks leeristumist vasakule ja paremale. Kohe, kui maha sai istutud, siis sain aru, et osadel publiku hulgas olid mikrofonid küljes. Tuli välja, et paar kutsutud külalist pandi ka publiku sekka istuma, et jääks illusioon aktiivsest publikust. Tavapublikul oli muidugi igal hetkel õigus karjuda teistest üle, kuid eelistati käsikrofonide kasutamist, kui sooviti rääkida. Saade oli üpriski pingeline ning olles ise kooseluseaduse pooldaja pean ma tunnistama, et härra Vooglaiu osapool jäi tugevamaks ning liberaalidel ei jäänud piisavalt aega enda argumentide paremaks selgitamiseks. Ühelt poolt rõhuti

raskelt kultuuri ning moraalide säilimist ning ebaloosliku (st ebaloosliku) käitumise taunimist. Teisalt tuli aga vastuhääl tolereerimise ning inimliku suhtumise näol. Räägiti väheseksuaalide tagakiusamisest ning toodi võrdlusi Itaalia ning Suurbritannia seisuga, kus mõlemas on rakendusakt rahulikult vastu võetud. Terve väitluse juures oli küll väga keeruline ise arutellusse sekkuda: käed tõusid pidevalt ning tavaliselt said külalised enne sõnaõiguse kui publik, mistõttu näiteks mul rääkida võimaldatud. Saade lõpetatati suhteliselt ootamatult ajalise piirangu tõttu ja kõik lahkusid kiirelt ilma edasise debatita, millest oli kahju, kuna paljud teemad jäid puudutamata.

Mulle jäi hea mulje saatest ning huvitusin saate edasisestki kulgemisest, seega otsustasin minna ka järgmisesse saatesse. Ilma igasuguse etteteatamiseta astusin ma ERRi telemaja sisse ning mind juhutati automaatselt saatesse. Keegi ei küsinud, kas ma olin saanud kutse, kes ma olen või muud olulist. Tuli välja väikse katsetuse puhul, et iga korralikult riides käiv inimene saab vabalt saatesse astuda. Sellise suhtumisega pole imestada, et meil on üpriski vaba meedia. Saate teemaks oli seekord Kaur Kenderi lapsporno draama. Seekord oli Kaur Kenderi poolt tulnud rääkima kolumnist Ahto Lobjakas ning vastu semiootik, esseist ja kirjanduskriitik Mihkel Kunnus. Selle teema puhul olid argumendid juba

konkreetsemad ning Ahto Lobjakas tegi terve väitluse käigus puhta töö. Kaur Kenderi kirjutis on raskelt seotud sõnavabaduse küsimusega. Ise usun, et sõnavabaduse piiramine siin situatsioonis ei ole õigustatud. Antud teosesse "Untitled 12" ei too Kaur Kender ühtegi elulist tegelast, seega on kirjutise sisu anonüümne ning ei saa kedagi solvata otseselt. Sama hästi võiksime käsitleda põnevikke, kus tapetakse ning kasutatakse narkootikume. Sellisel juhul on sama situatsioon, lihtsalt lapspornograafilise alatooniga tekst ei ole kõigi jaoks nii loetav. Seetõttu võtaks selle väitluse kokku lausega: Kaur Kender on kohutav kirjanik, kuid seaduslikult puhas. Sarnast põhimõtet esitas Ahto Lobjakaski. Ka Kunnus ei uskunud, et Kaur Kenderit peaks karistama. Tema silmis oli see probleem lihtsalt üles lükatud, kuna tegemist on siiski Kaur Kenderiga ning kirjutise peaks eemaldama tema rõveda sisu tõttu. Kui oleks seda keegi teine teinud anonüümsest, siis oleks selline kirjutis ilmselt jäänud kõrvalplaanile.

Selline huumor mind tabaski. Pärast saadetes osalemist sain suurt tagasisidet nii sõpradelt kui ka õpetajatelt, kuid võin teile kinnitada - saade on pigem meelelahutuslik kui lahendav. Alati jäävad teemad poolikuks ja minu arust on parem ning mõistlikum valik lugeda arvamusartikleid või raamatuid antud teemadel.

REAALNE RAKETT

JOHANNA RAUDSEPP 134A, RENE ALEKSANDER TRUUTS 134B

Juba kuuendat korda valitakse saates “Rakett69” Eestimaa kõige nutikamat noort. Sel aastal osalevad seal ka kolm Reaalkooli õpilast: Karoliina Inno (134A), Carel Kuusk (132A) ja Edward Erelt (131A). Nende nutikatele ja oskuslikele tegemistele saame me kaasa elada igal laupäeva õhtul ETV-s.

Miks võiks üks noor minna saatesse “Rakett69”?

Edward: “Rakett69” on väga huvitav kogemus, seal saab tuttavaks teiste toredate ja tarkade noortega. Korralduslik pool on väga hästi organiseeritud: majutus ja toitlustus on tasemel. Muidugi on lisaväärtus saatega kaasnev kuulsus. Karoliina: Noor võiks kindlasti minna saatesse “Rakett69”, sest see annab väga palju juurde loogilisele mõtlemisele ning annab ka võimaluse ennast tõestada ja näidata Eestimaa rahvale, kui äge võib olla teadus.

Carel: Raketti võiks minna iga noor, kellel on natukenegi teadmisi elementaarsest füüsikast ehk iga reaalkas alates 8.-9. klassist. Võistlus annab palju toredaid sõpru ning *challenge* igal võimalikul moel (keerulised ülesanded, tiimiga

läbisaamine ka peale kaotusi või ebaõnnestumisi, füüsiline koormus (pikad lärmakad päevad) jne.)

Kas kaasosalised on pigem konkurendid või sõbrad?

Edward: Enda tiimi (roheline - toim.) liikmed on sõbrad. Sinise ja oranži tiimi liikmed on konkurendid.

Karoliina: Kaasosalised on kindlasti väga tugevad konkurendid ja nii näen ma neid sel hetkel, kui me päriselt ülesannet lahendame. Kuid kaadri taga saavad kõik omavahel väga hästi läbi ja konkurents selleks ajaks kaob.

Carel: Kaaslased olid ikka sõbrad, eriti oma tiimist. Vastasena vaadati pigem teisi tiime tervikuna, mitte üksikuid võistlejaid, ning teistest tiimidest lahkujate puhul oli tunda kahjurõõmu, samas oma tiimi liiget kaotades ehtsat kurbust.

Mis on praeguseni olnud kõige raskem ülesanne?

Edward: Kõige raskem on olnud kõiel sõitva liikuri ehitamine. Selle jaoks kulus palju aega ning tuli teha kümneid muudatusi ja katsetusi.

Karoliina: Siiani on ilmselt minu jaoks

kõige raskem olnud nõõrisõiduki ülesanne. Selle jooksul oli meie tiimis suhtlusega kõige rohkem raskusi ja see kujunes ilmselgelt probleemiks.

Carel: Kõige raskemaid ülesandeid on minu jaoks olnud kaks: esimese saate kuuli labürindist välja veeretamine, eelkõige seetõttu, et osade tiimikaaslaste nimed polnud 100% pähe sööbinud, ja lisaks oli esimese saate närvilisus sees. Teine raske ülesanne oli mööda nõõri sõitva masina ehitamine, kuna kõigest hoolimata ei tahtnud masin kas sõita või stabiilne olla.

Mida annab Teile nende ülesannete lahendamine?

Edward: Ülesannete lahendamine arendab loovat mõtlemist ja õpetab suure pinge all külma närvi säilitama. Rakett 69 annab ka väga hea tiimis töötamise ning tiimi juhtimise kogemuse.

Karoliina: Kindlasti annab ülesannete lahendamine natuke teise vaate koolis tehtavatele ülesannetele, sest nüüd olen neid ka praktiliselt teinud. Samuti annab see väga hea tiimitööoskuse.

Carel: Ülesannete lahendamine arendab kindlasti loovust ning kiiret mõtlemist.

VÕISTLEJAD VÕTTEPAUSI AJAL PUHKAMAS
FOTO: NOORTE HÄÄL

KAROLIINA INNO 134A

CAREL KUUSK 132A

EDWARD ERELT 131A

Lihtsalt tore on ka avastada, et midagi tehes mõni detail ei tööta või töötab (tavaliselt siiski ei tööta ja sellisel juhul pole tegelikult väga tore).

Kus näete end 15 aasta pärast?

Edward: Tahaksin töötada keemia-insenerina ning loodan arendada ka uusi ravimeid.

Karoliina: 15 aasta pärast näen ennast mõnel teadusalal tööl, loodetavasti edukalt. Päris kindel ma ei ole, millisel alal, aga selle otsustamiseks on veel aega.

Carel: Päästan USAs maailma. (Seda ei saa tegelt väga ette ennustada - mida oleksite teie 15 aastat tagasi enda kohta öelnud?)

Kui palju on ülesannete lahendamisel abi koolis õpitust?

Edward: Ülesandeid ei nõua eriti sügavaid matemaatilisi ja füüsikalisi teadmisi. On vaja oskust mõelda “kastist välja”. Kasuks tulevad praktilised teadmised nagu kuidas töötab elektrimootor ja kuidas vähendada ülekandemehhanismide hõõrdejõudu, abiks on puu- ja elektritöö tegemise oskus. Enda tugevuseks pean külma närvi ja laia silmaringi.

Karoliina: Kindlasti on teooria ja koolis õpitud valemid abiks ülesannete lahendamisel, kuid kui ülesanne on füüsiliselt

sinu ees, siis teeb päris palju ära ka rahuliku ja loogilise mõtlemisega.

Carel: Ülesannete lahendamisel on vähe kasu koolis õpitust, eelkõige on vaja inseneriteadmisi ning praktilisi oskusi ja kogemusi. Samuti ka kiiret mõtlemist ja julgust tegutseda, mida koolis kahjuks aktiivselt ei õpetata (kuigi Reaalkoolis on võrreldes teiste koolidega selliste oskuste arendamine suhteliselt heal tasemel).

Kui võidate, kuidas kulutaksite oma auhinnaraha?

Edward: Kui võidan, siis kulutan raha keemia õppimisele. Tahan ehitada koju väikese keemialabori.

Karoliina: Kui võidaksin, kasutaksin oma auhinnaraha oma hariduse edendamiseks ja ilmselt läheksin võimalusel kasvõi mingiks ajaks välismaale ülikooli.

Carel: Kahjuks enam ei võida. (Careli väljaminekut saatest võis näha 6. veebruaril. - toim.)

Kuidas sujub teie koostöö meeskonnaga?

Edward: Meeskonnaga sujub koostöö ladusalt. Vahetevahel tekib probleem, et mõnel tiimiliikmel puudub tegevus. Siiski on kõik tiimiliikmed andnud häid ideid ja aidanud ehitada masinaid.

Karoliina: Koostöö minu meeskonna

siseselt on väga hea ja isegi natuke üllatavalt on iseloomud heas tasakaalus nii, et õhkkond on peaaegu alati rõõmsameelne.

Carel: Koostöö meeskonnaga ei olnud parim: kolme olümpiaadifüüsikut ja kahte tüdrukut kokku pannes ei saa just parima koostööga tiimi. Meeskonnatöö sujus, kui võistkonnas oli juhil ideid mida teha, või kaaslased kuulasid, mida kapten ütles.

Mis kogemusi on “Rakett69” Teile andnud?

Edward: Tiimis töötamise oskuse: võime võtta vastu kaotusi, kuid jääda enesekindlaks, ning seejärel uuesti järgmise ülesande kallal tööle asuda.

Karoliina: “Rakett69” on andnud mulle väga häid praktilisi kogemusi ülesannete sooritamisel, mille sarnastest olen lugenud nii õpikutest kui ka internetist. Selliste ülesannete lahendamine omal käel annab palju parema ettekujutuse, kuidas asjad töötavad, kui lugemine anda saab.

Carel: “Rakett69” on andnud kogemusi praktiliste probleemide lahendamisel, meeskonnatöös ja lahkumispisarate valamises, stressitaluvuses (või -talumatuses), ning lihtsalt toredaid päevi.

VAHETUSPÄEV

KERTU JOHANNA JÕESTE 132B, MARIA ALAS 134A

1.-3. veebruar toimusid G5 vahetuspäevad ja kõigil osalejatel oli võimalus jagada oma mõtteid ning kogemusi. Saime arvamusel nii Gustav Adolphi Gümnaasiumi õpilastelt, kes käisid Tallinna Reaalkoolis vahetuspäeval, kui ka reaalikatel, kes külastasid Gustav Adolfi.

8.42

Vanalinna kõrvaltänavil võis hommi- kul näha kahte eksinud reaalikat, kes olid Reaalkoolist tulema hakates oma orienteerumiskustes palju kindlamad kui sellel hetkel.

“Kuhu te minna tahate?” küsis üks mööduja ja naeris vastuse peale: “Kui te Gustasse minna tahate, siis tulge kaasa, te olete täiesti vales kohas.” Jõudsime õigeks ajaks kooli ja esmamulje sõbralikest GAGi õpilastest oli tekkinud.

10.15

Inglise keele tund. Täiesti võhivõrale sai sünnipäeva laulu lauldud ja kommi sain ka rohkem kui teised klassikaas- lased. Samuti kuulasin, kuidas õpetaja ja õpilased arutlesid selle üle, kas kommi söömine on söömine ja peaks

REAALIKATE ARVAMUS GAGIST:

+

-

Väga hipilik keskkond. Õpetajad suhtlesid tunnis väga palju õpilastega. Õhkkond koolis oli vabam, kuid siiski akadeemiline. Väga soojad inimesed. Õpilased ei “kartnud” tundides õpetajaid.

Kool ei olnud eriti avar. Koolis olid õpilased vahepeal liiga jutukad ja valjuhäälsed ning tunnis oli kohati raske kuulata. Klassiruumide süsteem koolis oli veider ja orienteerumine keeruline. Katastroofiline vene keele tase.

KIRJUTASID: REELI-MARTA SIIMAR, TEELE KAAL, KAI VALLIKIVI JA KASPAR KALLE 134A, IRIS LUIK 134C

klassiruumis keelatud olema. Õpetaja arvamus, et klassiruumis ei tohiks süüa, oli üsnagi ebapopulaarne. Siiski jäi õpetaja väga rahulikuks ja tore oli vaadata õpetajate ja õpilaste vahelist vaba suhtlust.

Teisedki õpetajad olid vahvad ja hea huumorimeelega. Üritati seletada kõiki teemasi, nii et ka meie aru saaks, kuna käisime gümnaasiumi tundides. Tervitati Heli Roosi ja Tiina Talvit.

PEALE SÖÖGIVAHETUNDI

“Nüüd me läheme võimlamajja!”

“Assoo, kas ma pean tooma oma jope või midagi?”

“Ei, see on karastamine. Eriti tore on seda teha lumega, siis umbes pool päeva jalad märjad. Vaata, et keegi sind lumepalliga ei viskaks!” Ja nii nad seal läbi hoovi kõnnivad nagu väikesed pingviinikesed.

14.35

Koolipäeva lõpp ja mina ei ole ikka trep- pide süsteemist ikka aru saanud. “Trep- pidest üles tuleb käia parem käsi käsi- puul” on meile Reaalis juba 1. klassist õpetatud. Siin on aga vastupidi. Realist tulnud gagikas ütleb meie segaduses nä- gusid nähes, et sellega ei harjugi ära.

17.30

Vahetuspäeva tugiisik kirjutab ja küsib, et kuidas mulle meeldis. Jääme rääkima ja lõpuks tuleb välja, et ta tegeleb vabal ajal martsipanitortide valmistamisega. Tellin temalt sõbranna sünnipäevaks koogi. Ehtne näide, kui kasulik on uute inimestega tutvumine – saab uusi sõpru ja torti peale kauba. Kindlasti on G5 vahetuspäev üritus, mis annab palju juurde, ja seda tasuks kindlasti jätkata.

KIRJUTASID: KERTTU SAADI JA MATHILDA VIIGIMÄE, GAGI 9.C

KULTUURIŠOKK HONG KONG-IS

KAAREL VESILIND 134A

Sellel talvevaheajal käisid Eesti tuge- vaima orienteerujad Hong Kongis Aasia noorte meistrivõistlustel (AsJYOC). Seltskonnas oli 2 reaalikat: Kaarel Vesilind (134A) ja Liina Vesilind (133B), Eestist rohkem noori tugevaid kohale ei tulnud.

Meie pikk reis itta kestis õnneks vähem kui Marco Polol 13. sajandil. Tehnika on 700 aastaga ikka palju arenenud ning enam ei pea minema mööda Siiditeed, vaid saab minna len- nukiga otse. Hong Kong on reisisiht- kohana väga hea, sest seal on teine riigi- keel inglise keel. Enne võistluseid oli meil paar päeva aega, et harjuda ajava- hega (ehk magada).

Võistlustest nüüd lähemalt: tegu oli esimese taolise võistlusega. Riikidest olid esindatud kõik suuremad ja rikka-

mad Aasia riigid, teiste seas Põhja-Ko- rea. Võistlused olid eestlastele edukad: Kaarel võitis lühiraja ja sprindi ning Li- na sai sprindis 3. koha. Materiaalset au- tasu eestlased ei saanud, sest Eesti pole Aasia riik. See-eest saime väga suure au ja kuulsuse osaliseks. Nii mõnegi klassikaaslase ja õpetaja Somelari *Face- booki* sein oli meiega tehtud grupipilte paksult täis. Peale võistlust olime näda- la veel Hong Kong-is. Kuulsus ei lõp- penud võistlustega ning Hong Kongi orienteerujad tutvustasid meile oma ko- dulinna. Me omakorda näitasime neile kohti, mida nad ise polnud külastanud (näiteks Madame Tussauds).

Eriti üllatas meid, Põhjamaa inimesi, suur rahvahulk. Rahvast elab keskmiselt km² kohta 70x rohkem kui Eestis. Kuna mägedes ei elata, siis võis see number

kesklinnas olla veelgi suurem. Igal pool olid järjekorrad: isegi bussi- ja metroo- peatustesse olid märgitud alad, kus seista. Tipptunnil käisid metrood iga 2 minuti tagant ning kõik ei mahtunud ikka peale. Turismiattraksioonide järje- kordadest ei hakka rääkimagi. Mitmel korral tekkis ummik ka tänaval. Kõige pikemalt sai oodatud 90 minutit, et gondliga mäe otsa sõita. Poed olid nii paksult rahvast täis, et raske oli liikuda- gi. Tipptunniks olid enamus kesklinna tänavaid autodele suletud, sest inimesed lihtsalt ei mahtunud kõnniteele ära. Alati pidi olema plaan edasiseks, sest inimvool võis tänavatel hoopis teise kohta viia.

Käige Hong Kongis ära ja te saate aru, kui hea on kõndida linnatänavatel täiesti üksi.

FOTO: LIINA VESILIND 133B

GAGI ÕPILASTE ARVAMUS REAALIST:

+

-

Lahked ja viisakad inimesed. Tavatoidu ja päevaprae jaoks erinev söögijärjekord. Poisid väga viisakalt riides. Õpilased austasid õpetajaid (näiteks kui tund läks üle, kuulasid kõik vii- sakalt õpetaja lõpuni). Hästi korraldatud trepiliiklus. Astmelised klassid.

Tunnis õpilaste ja õpetaja vahel vähe suhtlust. Puhvetis ebatervislikud tooted. Erand-lõunasöögid üsna hilja (nt 13.20). Väike söökla, kus on ebapraktilised ümmargused lauad.

SANG NILA UTAMA JÄLGEDES EHK ÜLISALAJANE MISSIOON SINGAPURIS

RAIN VELLERIND

Kui prints Sang Nila Utama 1299. aastal Kagu-Aasias Malaka poolsaare tipus olevale saarele astus, oli esimene asi, mida ta nägi, džunglist välja jooksev lõvi. Võib-olla liputas loom isegi saba ja võib-olla oleksid tänapäeva bioloogid selle hoopis tiigriks määratlenud, igal juhul pidi prints kõik varasemad plaanid kõrvale heitma ja nimetama koha Singapuri, mis sanskriti keeles tähendab Lõvilinna (*Singa* – lõvi, *pura* – linn). Just see oli üheks kolmest tegurist, mis võimaldasid Hanna Marial, Karl Anderil ja minul võtta üle 700 aasta hiljem ette püha missioon Singapuri Hwa Chongi instituudi korraldatud rahvusvahelisele noorte teadusfoorumile. Teiseks eelduseks oli puht juhuse tahtel samanimelise riigi tekkimine nimetatud saarele 1965. aastal ning kolmandaks 2005. aastal kulmineerunud hariduslik reinkarnatsioon, mil 1919. aastal rajatud Singapuri Hiina kool ja 1974.

aastal ilmavalgust näinud nooruke Hwa Chong Junior College otsustasid teineteisele igavest truudust vanduda ja leivad ühte kappi panna. Pärast laulust kannavadki nad ühist nime – Hwa Chong Institution (HCI).

Ja see sama instituut otsustas hakata korraldama igal aastal õpilaste teadusfoorumit ISYF. Tänavu toimus üritus kaheksandat korda. Viimasel neljal aastal on oskuslikult ettevõtmisesse infiltrteerunud ka Reaalkooli agendid.

Kui meie Singapuri lennujaamas oma õhusõidukist väljusime, ei jooksanud vastu ükski lõvi. Selle asemel ootasid lennujaamas abivalmis HCI õpilased. Peagi olime edukalt mikrobusi pakendatud ja sõit kooli ühiselamute suunas võis alata. Käitusime pealt näha täiesti normaalselt, keegi ei osanud midagi kahtlustada. Kasutasime head võimalust enda roostetama kippuv ingliskeelne hääleparaat puhtaks kõhida ja kuulme-

käigud *Englishi* arusaamise lainelt *Singlishi* peale ümber häälestada, sest just nii kutsuti mitteametlikku dialekti, mille kohalikud normaalsest üleilmsest Briti saarte kirjakeelest kõnelemiseks välja on aretanud oma põlisrahvaste häälepaelte iseärasusi lisades.

Singapur on üldiselt päris pisike riik, aga samas küllaltki suur linn, umbes kolmveerand Hiiumaad. Aga kui inimesi elab meie suuruselt teisel saarel kümme-kond tuhat, siis Singapuri elanike arv läheneb kuuele miljonile. Ühesõnaga, kuigi kõik tundub esmapilgul käegakatsutavas kauguses, siis päris kiviga viisata igale poole ikka ei jõua.

Majutamisel löödi meie agentide seltskond otsustavalt lahu. Edasi tegutses igaüks suures osas omapead, rahvuslikud kontaktid olid piiratud, kuid perfektne väljaõpe, tugev meeledindlus ja otsustav tegutsemise aitasid salajase missiooni edukalt lõpuni viia.

FOTO: ERAKOGU

HANNA MARIA SAIK, KARL-ANDER KASUK JA RAIN VELLERIND

FOTO: ERAKOGU

Operatsioon kulges õlitatult nagu masinavärk. Planeeritud üritused ei äratanud mingit kahtlust. Selles suhtes olid ka kohalikud agendid tasemel. Kavas olid lühike linnaekskursioon, kohtumised ning arutelud maailma ja Singapuri juhtivate teadlastega, samuti kohalike teadusasutuste külastused. Ürituse peasponsori – teadusasutuse A*STAR ruumides skaneeriti sisse Karl Anderi nägu, et seda siis väidetavalt meile hiljem hologrammina näidata. Noh, näidatigi, kuigi tõenäoliselt saab temast prototüüp lähitulevikus välja arendatavatele maailmavallutusprogrammis kandvat rolli mängivatele robotitele. Nii et hoidke silmad lahti!

Planeeritav maailmavallutus toimub esialgu muidugi täiesti mõttetute sammudega: Singapuris nimelt investeeritakse kõvasti haridusse ja teaduse arengusse! Aga et see tee kuhugi ei vii, on nii mõni-gi teine valitsus ammuilma ära jaganud ning analoogilistest absurdsetest raharaiskamistest targu loobunud.

Veel foorumist: üks õpilane igast 44-st osalenud koolist pidi postril esitama ja tutvustama enda läbi viidud uurimistööd. Meie üksusest tõi kastanid oskuslikult tulest välja Hanna Maria.

Teaduslik silmaringi avardamine oli

iga päev põimitud kultuurilise maailmatunnetuse mitmekesistamisega. Regulaarselt toimusid üritused, kus osalenud koolid tutvustasid oma koduriiki, sealset eluolu, keelt, kombeid, kultuuri, võimalusel rahvuskööki. Igal juhul meil õnnestus kama tollist läbi nihverdada ja foorumil osalejatele sisse sööta...

Et aegade hämaruses vohanud kohalikku lõvide asurkonna saatusesse paremini sisse elada ja detailsemalt tunnetada sajandite jooksul toimunud ekvatoriaalse džungli taandumist inimrassi ja tema tehnika viimase sõna ees, selleks jäi aega suhteliselt napiks. Õnneks aitasid öised uitamised loomaaia, botaanikaia ja saareriigi erinevates nirkades lünki vähendada.

Meelde jääva mulje jätsid foorumil kohatud inimesed – palju uusi ja huvitavaid kontakte ning suhestumisi maailmaga – seda kõike oli huvitav jälgida.

Kokkuvõttes osutus ülisalajane missioon edukaks. Kui oma lõpusõnavõttus keskendus peaasjalikult piljardi-mängule, DNA-molekulile ja impulsi muudule, poetasin sinna vahele ka ühe pisikese kommertsimaigulise ingliskeelse luuletuse, mis leidis päris sooja vastukaja. Siinkohal siis sama keeleharjutus kõigile reaalkatele:

All You know, the fact is,
perhaps proved twice or more,
not somewhere, but exactly
in place called Singapore
turns out the truth
of obsessive illusion
created by youth
in curious fusion.
Follow your heart,
where nobody goes
count up all the stars
find impossible goals.
If double, then both
always dare to try
creating growth
and enhancing lives.
You remember so far
people always admire
innovated by A*STAR
specific science.
In addition you guess
sounds maybe amazing
thinking up runs best
while being bit lazy.
So rise up the speed,
then future you catch
tomorrow indeed
day after attached.

KÜLL OLİ TORE “EKKE MOOR”

DAN-ERIK ROOSVE 131C

Käsimel kolmandal veebruaril vaatamas üht suvelavastust “Ekke Moor”, mida näidati Kanuti Gildi Saalis ja mis oli EMTA Lavakunstikooli 27. lennu bakalaureuse lavastus. See oli Kuresaare Linnateatri ja VAT teatri ühine looming ning seal näitles ka meie kooli vilistlane Karl Laumets. Meil oli terve klass kaasas: kohal olid Mart, Karl-Erik, Joosep, Estelle, Maria ning isegi Armand ja paljud teised. Mul endal oli sees mitu burgerit ja etendus töötas tulla hea – olin selle kohta palju kiitust kuulnud. Saali sisenedes ootus ja huvi vaid suurenesid. Tegu oli pealtnäha väga lihtsa lavakujundusega: puidust astmed hõlmasid kolme lavaäärt ja laes rippus mõni plekkämber. See oli kõik, mis algul silma jäi. Tegelikult aga olid puidust astmed üpriski kavalalt ära kasutatud. Need olid täis luuke, läbi mille näitlejad liikuda said ja rekvisiite võtta. Kui

etendus oli natuke aega kestnud, mõistsin, et selline lihtne lavakujundus sobib nagu rusikas silmaaku lavastusele, mis kujutab samaaegselt kodumaist lihtsust kui ka selles peituvat seiklust. Vaatamata valdavalt ühevärvilistele valgetele kostüümidele, olid laval toimuv väga kirev. See võis sõltuda valgustusest ja sellest, et iga ese, mis oli värviline, paistis heledalt taustalt hästi silma. Muidugi aitas värvikirevusele kaasa ka hoogne lavaline liikumine, millega noored tudengid said suurepäraselt hakkama.

Lavastus rääkis peamiselt kodust lahkumisest, eneseotsingust ja ühe noore inimese arengust. Kuigi kõik need elemendid tulid omal moel etenduses välja, jäid nad minu jaoks varju ühe teise tema taha. See oli nimelt rännak, seiklus, maailma nägemine. Peategelane Ekke lahkub kodust, et astuda maailma ning leida õnn. Ja just nimelt seda ka lavastus

meile näitab. Ekke kohtab erinevaid ja huvitavaid tegelasi, kes muudavad teda, aga keda ta ka ise muudab. Algul heitsin etendusele ette, et see on liiga pikk, aga nüüd mõistan, et lühem lavastus oleks tähendatud loo kärpimist või pealtnäha tähtsusetutest seikadest läbi tormamist. See oleks aga võtnud ära tõelise rännaku tunde.

Lisaks kõigele oli näitlejate tööd lausa lust vaadata. Lavalolijad olid üksteise lennukaaslased, nad tundsid end mugavalt teineteise selstsis ja nautisid iga hetke oma etendusest. Selline lõbus aura levis ka minuni ja muutis elamuse aina paremaks.

Kui peaks tekkimavõimalus, vaataksin seda etendust ka teine kord, ning ootan huviga, mis saab 27. lennu härradest ja neidudest tulevikus. Soovitan “Ekke Moori” lugejale.

FOTO: VAT TEATRI KODULEHT

GARDEROOBI MUSTAD PÕRANDAD

RENÉ PIIK 134B

Mart oli tegelikult hoolas poiss. Tõsi, oli kordi, mil ka tema unustas matemaatikas koduse töö tegemata, keemia õpiku koju laua peale või eesti keele grammatikaharjutuse lõpetamata, kuid see oli pigem erand kui reegel. Kui Mart tahtis minna kooli rohelise triiksärgiga, läks tal tihtipeale 20 minutit õige särki otsimise, triikimise ja selga panemise peale. Kui koolis helises viimast tundi lõpetav kell, võttis Mart aega, et tema õpikud ja vihikud oleksid kotis omal kohal, pliiatsid mõnusalt pinalis ära paigutatud ja tool lauale tõstetud.

Enne, kui Mart Luristiku gümnaasiumisse õppima läks, käis ta üsnagi väikeses koolis. Mardi klassis oli 23 õpilast, kellest vaid 4 olid temavanused. Samal ajal käis õppetöö kolme erineva vanuserühmaga. Polnud imelik, kui pärast tundide lõppu jäi klassi kamp õpilasi rääkima elust ja enesest, uutest filmidest kinokohadest, kus kõige paremat ja odavamat süüa jagatakse jne. Ka oma uues koolis proovis Mart seda tehnikat praktiseerida, et klassikaaslastega tutvuda. Kahjuks ei võtnud see vedu. Tihtipeale jäi Mart üksinda klassi, kaaslasteks vaid rahutu õpetaja, kes ootas viimase jõmpsika silmavaatest kadumist. Esimesed nädalad Luristiku gümnaasiumis olid Mardi jaoks rasked. Ta ei suutnud ühtlustuda selle hariduskombaini toodanguga, kes käis iga teine vahetund nurga taga suitsu tegemas. Esimesed konfliktid Mardi ja tema klassikaaslaste vahel saidki alguse just sellest samast intsidendist: alaealisi suitsetajaid keelates sai ta

alguses naeru ohvriks, hiljem jõudis juba koju lõhutud ninaga. Kuid see ei heidutanud Marti. Ta oli teadlik sellest, et siin maailmas pole kõigil süda õiges kohas. Just see aga oligi teda liigutav jõud, kütus tema mootorile, maksumaksja raha ametnikule.

Kulus poolteist aastat enne, kui meie hoolas koolipoiss järgmise käigu kohtumõistja malelualal käis. Oli viimane koolipäev enne jõuluvahetust. Tunnid lõppesid, Mart jäi klassiruumi oma koolikotti korrastama, ülejäänud klass jooksis minema garderoobi, et võimalikult kähku sellest kurjuse kantsist pääseda. Olles oma protseduurid lõpetanud ning allkorrusele vanglalaadseesse garderoobi saabunud, kuulis Mart taas enda “kolleege” arutamas koha üle, kuhu suitsukonid toimetada. Mardi südames lõi särava leek. Kopsudest sisse-välja käiva õhu vooluhulk mitmekordistus. Adrenaliini paisati tema vereringlusesse kui limonaadi lapse kõrist alla kuumal suvepäeval.

“Kallid kaasmaallased! Õelge lahti sellest kurjuse sigitisest! Mõistke oma vigu nende aastate jooksul, lõpetage oma organismi rüve!”

Enam ta rääkida ei jõudnud. Tahtsid ju ka tema rüvetatud klassikaaslased koju minna verivorsti ja hapukapsast ning teisi jõuluhüvesid nautima. Mardiga jätkati kui ebameeldiva sääsega: vasaksirge ja asi ants. Põlised eestlased Stjopa ja Sergei läksid tubakat tarbima, nende klassikaaslased koju, osad trenni. Mart? Mardiga läks kehvemini. Talle kutsuti mõne tunni pärast, kui paar õpetajat garderoobist mööda kõndisid,

kiirabi. Vanematele helistati, teatati nende lapse vigastustest. Mart istus paar nädalat haiglas, tervenedes peaaegu täielikult. Ainuke märk, mis löömingust hoolsuse jüngrile jäi, oli vähe viltu olev nina ning selle kohal etturikujuline arm. Kool kannatas löömingu all isegi rohkem kui arvata võiks. Vähe sellest, et Luristiku gümnaasiumi maine sai kahjustada: sama saatuse ohvriks jäi ka kooli garderoob. Vereplekid põrandal olid meeldetuletuseks tulevatele generatsioonidele nende eelkäijatest. Plekke üritati pesta, põrandat üle värvida, vahata, kuid sellegipoolest ei suudetud jagu saada Stjopa ja Sergei poolt tekitatud segadusest.

Mis on selle loo moraal? Ei oska hästi öelda. Ideaalis peaksin kirjutama siia midagi humoorikat, midagi, mis jääks teile pähe kõluma ja paneks teistelegi lugemist soovita. Midagi stereotüüpidest, teiste vigadest õppimisest ja muidugi sellest, kuidas me oleme kõik võrdsed, et oleks ikka poliitkorrektne ja nii. Teate, nii palju ma ütlen, et kogu see poliitkorrektsuse jama tuleks ära unustada ja maha matta. Tuleb öelda nii, nagu on. Kui mina sain kodus mingi sigadusega hakkama, ütles mulle isa alati: “Olid mees seda tegema, ole mees selle eest ka vastutama.” Ei antud mulle kommi, ega öeldud: “Ära enam nii tee.” Öeldi nii, nagu on, ja kui aus olla, olen ma väga õnnelik, et minust ei saanud mingit tolerasti.

Vot. Saite nüüd. Siin ongi teie humoorika.

LUULEBATTLE

MARIA ALAS 134A

Veebruarikuu luule*battle*’i staarid on üheksandikud. Juba annab tunda lähenevatest katsetest tulenev stress ning selle maan-
damiseks on kasutatud tähti, sõnu ja lauseid, mille kokku liitmisel valmiski sellekuine *battle*. Luuletajatele oli antud ette viis
sõna: hommik, spekul eerima, ristlõik, pomm ja vaip.

Järgmise kuu sõnad on palavik, rapsima, *Spotify playlist*, kompetentne, kentaur. Kõik luuletama!

PEALE EKSAMEID

Kristjan Baikov 134A

Oli üks peojärgne hommik,
enesetunne polnud kohe üldse normik.
Pea oli raske nagu pomm
ja hambast oli puudu plomm.

Kui nägin milline oli mu vanemate vaip,
tahtsin järsku olla hoopis laip.
Valge vaibaga oli halvasti kõik,
sinna oli tehtud tomatimah laga ristlõik.

Kui vanemad nägid plekki,
ütlesid nad “mida pekki!?”.
Hakkasid kohe valjusti spekul eerima
ja mina pidin kodust evakueeruma.

KOGU TÕDE PHYTHAGORASEST

Kaootilised naiivitarid

Kooli jõudes ootab ummik,
see igapäevane hommik.
Koju siiski maha jäi kummik,
kuigi kodus sai planeeritud
ja ilma üle pikalt spekul eeritud.
Telefoni helin tunnis,
kostub nagu pommiplahvatus Bangkokis.
Peale tunde tunnen ennast põrandavaibana,
et heidaks siia maha ja jääks magama.
Unes näen ma Pythagorast.
Vot, tema oli tark mees,
kel aju suur peakolu sees.
Ristlõik teda ei huvitanud,
ta oleks pigem suvitanud.
Üks päev tahaksin olla nagu tema,
aga enne siit põrandalt pean ärkama mina.

KIREV VEEBRUARIKUU TÄIS RÕÕMU

EMMA KOPPEL 134C, TRIIN TÄRNOV 134B

Kodumaa sünnipäev, sõbrapäev, küün-
lapäev – kõik see meenub, kui mõelda
veebuarikuu peale. Seekord küsisime
meie noortelt koolikaaslastelt veidi
kodumaa tähenduse kohta ning tead-
misi vanasõnadest. Nalja sai palju ning
sai isegi läbi proovitud, kuidas mingit
vanasõna või ütlust jälgendada. Ilusat
vabariigi sünnipäeva ja head lugemist!

Häid lambaid mahub palju ühte lauta
ehk sõbrad hoiavad kokku. (Mattias)

Kus suitsu, seal tuld ehk kui keegi
luuletab, siis suust hakkab suitsu tulema.
(Gert Kaspar)

Kingitud hobuse suhu ei vaadata ehk
kingitusi tohib avada alles siis, kui kõik
külalised on läinud. (Gert Kaspar)

Mida Juku ei õpi, seda Juhan ei tea
ehk...

... kui sa midagi ei õpi, siis su lapsed on
lollid. (Otto)

... sa pead ise õppima, kui keegi teine
õpib, siis sellest pole kasu. (Harald)

Kui pea ei võta, võtavad jalad ehk kui
sa ei saa aru, kuidas midagi tehakse, siis
peab seda lööma. (Otto)

HIRMUL ON SUURED SILMAD

Keelatud vili on magus ehk...

... kõik, mis on magus, nt komm ja asjad,
et neid suured ei luba süüa. (Luisa)

... see vastus on kanep, see tähendab
seda, et kanep on keelatud, aga seda ta-
hetakse palju osta. (Aksel)

Igal oinal on oma mihkripäev ehk...

... oinad tahavad üksi pidu pidada. (Liisa)

... igal lollil on elus üks hea päev. (Aksel)

Ega amet leiba küsi ehk töö ei käida
sellepärast, et raha saada, vaid et teisi
aidata. (Otto)

**Enda silmis palki ei näe, teise silmas
pindu küll** ehk sa arvad et sina oled
väga hea ja kõik teised halvad. (Villu)

Hulgusel on kodu kõikjal ehk kui sul
kodu pole, siis on sul igalpool mugav
olla. (Eva - Laura)

Kes ei tööta, see ei söö ehk kes ei tööta,
sellele ei müüda poes süüa. (Emma)

**Kes teisele auku kaevab, see ise sisse
kukub** ehk kui sa kaevad augu, et talle
halba soovida, siis ta leiab selle augu
üles ja hakkab sind taga ajama. Sa ise
unustad ära, et seal auk on ja siis sa
kukud sisse.

Laida meest, mitte mehe mütsi ehk...
... mees peab toas mütsi ära võtma.
(Mirtel)
... narrida võib ainult mehi. (Anette)

Mida tähendab teie jaoks Eesti?
Kodumaa, kodu, siin on hea elada, saab
julgelt astuda, rukkilill, Tallinn, kõik
linnad, isamaa, palju loodust.

Mida tähendavad Eesti lipu värvid?
Taevas, muld, pilved, vabadus.

KUS SUITSU SEAL TULD

PALJU ÕNNE!

Marika Tendermann 04.03
Eve Karp 06.03
Aive Pevkur 09.03

Aili Höbejärv 20.03
Ege Viil 30.03

ÜTLUSED

Kaasik: "Tunnid tuleks ette valmistada."
mõni hetk hiljem: "Mina tunde ette ei valmista."

Kaasik: "Ärge veel loobuge, loobume hiljem!"

Kaasik: "Mõni tahab lapsele nimeks panna Vv (voolu-kiirus), teine kirjutab töösse, et paat sõidab külast W külla C. Paat läheb WCsse."

Kaasik: "Kui ta liikus nii aeglaselt, siis oli tal midagi viga. Äkki ta mõtles, mille ta oli koju unustanud."

Karp Vivaldi muusikast: "Täitsa võrreldav diskotümp-suga."

Karu: "Ekoolis saab nüüd nägude järgi hinnata."

Karu kaardiprojektsioonide programmist: "Ühe nupuva-

jutusega muudad maailma paremaks."

Karu: "Teil on toimunud kõvaketta tühjendus."

Karu: "Täna on hea, esin-duslik maavärinasaak."

Anu Kell: "Martin Saar ja Madis Somelar on Reaali Romulus ja Remus ning Ene Saar emahunt."

Kell: "Minge metsa!"
Klass: "Ei lähe!"
Kell: "A."

Kell: "Perverssne nagu marslane diskrimineerib marslasi."

Kell: "Mida sa istud siin nagu mõttetu lihakera!"

Kell: "Teeme nii kaua, kuni hakkate minestama."

Kell: "Sinul pole tõesti vahet, kas 2 või 3."

Kell: "Viite panemine on liiga pehmo."

Õpilane: "Kus see jama (jõulupidu) toimub?"
Luuk: "Sa oled jamas koolis ja kõik jamad toimuvad jamas aulas."

Luuk: "Kaasik tahab teile kindlasti juba matemaatikat õpetada."
Kaasik: "Ei taha."

Niggulis: "Ei mingeid tulis-tamismänge enam."
Õpilane: "Mis mänge meil veel on?"

Petuhhov iga tunni alguses: "Pange nüüd need värvilised munad kinni."

Reimann: "Vähemalt oli leht laual ja tegemata."

Reimann: "Kordamiseks on siin Kanepi ülesanne. Kaia Kanepi."

Reimann: "Inertsuse katseid saab teha laua serval seisva kristallvaasiga."

Reimann: "Näljased õpilased ja inertsus ei sobi kokku. Sellepärast ei ole sellel kapil klaasuksi." (klass 201)

Sinjukina: "Mamma mia, ma olen vene keele ära unustanud!"

Somelar räägib võimalikust lennureisist Venemaale: "Õpetaja Sinjukina oskab vene keelt, õpetaja Luuk on varem Venemaal käinud ja mina tunnen loomulikult ajalugu."

Taliaru: "9.02 on kiusamise konverents. Tahad sa minna?"
Õpilane: "Ma oskan juba kiusata."

Vatsel: "Lahjendame nüüd siin seda kompotti."

PEATOISETUS KÜLJENDUS TOISETUS

Kertu Süld 131C, Johanna Viik 131C
Joosep Viik 132B

Kertu Johanna Jõeste 132B, Birk Sepp 134C, Kadri-Ann Valdur 131B, Rene Aleksander Truuts 134B, Maian Lomp 134B, Dan-Erik Roosve 131C, Christiana-Gabriela Kristal 131B, Uku Kangur 132B, Oliver Porkma 133A, Triin Tärnov 134B, Maria Alas 134A

KEELETOISETAJA KUJUNDUS TOIM. NÕUANDJA AITÄH

Birk Sepp 134C, Kertu Süld 131C
Rait Kohava viil30
Piret Järvela

Kerttu Saadi GAG 9.C, Mathilda Viigimäe GAG 9.C, Rain Vellerind, Johanna Raudsepp 134A, Karoliina Inno 134A, Carel Kuusk 132A, Edward Erelid 131A, Reeli-Marta Siimar 134A, Teele Kaal 134A, Kai Vallikivi 134A, Kaspar Kalle 134A, Iris Luik 134C, Kaarel Vesilind 134A, Liina Vesilind 133B, René Piik 134B, Kristjan Baikov 134A, Emma Koppel 134C

KAANEFOTO KADRIKATUUR LEHE NR

Laura Toomlaid 131C
Kadri-Ann Valdur 131B
134